

ZENTAI ELLENŐR.

Helyi és vidéki érdekű társadalmi és közgazdasági hetilap.

Szerkesztő és kiadóhivatal: Kínizsi-utca 920. sz. hova a lapot érdeklő közlemények, hirdetések, az előfizetési pénzek és hirdetés díjak intézendők.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 forint. — Egyes számok a szerkesztő lakásán és Zettin József ur kereskedésében 10 krért kaphatók.

Megjelenik
minden vasárnap.

Hirdetések:

Hirdetési díj egy négyszög-centiméternyi térért 2 kr. — Bélyegdíj minden egyes beiktatás után 30 kr. — Nyilttér petisoronként 10 kr.

A zentai rendezett tanács.

(Első közlemény.)

Lapunk f. é. 44. és 45. számaiban megígértük, hogy ki fogjuk mutatni, miszerint 1872-ben városunk közönsége által a rendezett tanácshoz fűzött remények legtöbbje mai napig is jámbor óhajta maradt, vagyis hogy a rendezett tanács multbeli, de legkivált jelenlegi működése nem felel meg a közvárokozásnak.

Minden félreértés kikerülése végett előre is kijelentjük, miszerint elvben nem vagyunk ellenségei a rendezett tanácsnak és hogy távolról sem kívánjuk, miszerint városunk ismét nagyközséggé váljék.

Zenta város általános előbbre haladása hála istennek már ezidőszerint is oly fokra emelkedett, mely élesen megkülönbözteti őt az ezen járásbeli többi községektől. Népesége, közigazgatásának száma nagyobb, a benne levő műveltség magasabb, lakóinak foglalkozását tekintve, a földművelés mellett megfelelő jelentőséggel bír az ipar és kereskedelem is, forgalma szintén nagyobb, közigazgatása — tagadhatlan hibái mellett is — tökéletesebb.

Ezen megkülönböztető ismérveken alapuló jellege városunknak nem engedi meg, hogy a járásbeli községekkel egy és ugyanazon kategóriába soroztassék, mert a városi és vidéki érdekek egymástól való eltérése, sőt nem ritkán ellentéte, együttes kezelés mellett egyiknek vagy másiknak elhanyagolását vonja maga után. Ha tehát városunk érdekeit elhanyagolni nem akarjuk és fejlődése szívünkön fekszik, szükséges, hogy a járási kereten, melyben fejlődése előmozdítás helyett csak hátráltatnák, kívül tartsuk és a törvény korlátai között a szabad mozgás minél több kellékeivel fölruházzuk, melyek az egészséges fejlődés főfeltételeit képezik.

A főnálló törvények így is kevés különbséget tesznek a nagyközség és a rendezett tanácsú városok joghatósága között, mely utóbbiak jogai és teendői köztudomás szerint csak annyiban tágabbak a nagyközségéinél, hogy kezelik a piaci, mezei, hegyi, vásári, építészeti és közegészségi rendőrséget, s idevonatkozólag, a mennyiben törvény, miniszteri vagy törvényhatósági rendelet nem intézkedik, szabályrendeleteket alkothatnak; gyakorolják az árva- és gyámhatóságot a községi árvák és gondnokság alatt állók mindazon ügyeiben, melyek a rendes bíróság illetőségéhez nem tartoznak; eljárnak iparügyekben s a gazdák és cselédek között a szolgálati viszonyból keletkezett vitás ügyekben és az 1879. XL. t.-c. értelmében szabályrendeletileg bizonyos cselekményeket kihágásnak minősíthetnek s azokra büntetéseket szabhatnak, — köztudomású lévén, hogy ezen most felsorolt ügyek a kis- és nagyközségekre nézve a megyei törvényhatóság jogkörébe tartoznak.

Ha ily nyüzsgő közigazgatási, forgalmi és társadalmi élettel bíró város a rendezett tanács megszüntetésével még a most felsorolt

ügyekbeni önálló ténykedéséről is lemondana s az azokban való eljárást a megye lassu mozgásu gépezetének engedné át, akkor valóban nem lenne érdemes a városi elnevezetre. Nálunk a gyors cselekvés és a minél előbbi végrehajtás a főkéllék. Így rendezett tanácsunk mellett is csaknem minden életbevágó, fontosabb kérdés, u. m. a községi adó megállapítására, a községi vagyon elidegenítésére, új községi vagyon szerzésére, kölcsönvételekre, terhes szerződések kötésére, új hivatalok föllállítására és a főnállók megszüntetésére vonatkozó határozatok tekintetében, vagyis megoldásában minden időnkénti nagyobb föladatnak, a megye jóváhagyására kell szorulnunk.

Persze, hogy városunk érdekeinek ilyen látogatása közben önkéntelenül fölmerül az önálló törvényhatóság elnyerésének eszméje, melynek Mikosevits József ur nem régebben, hogy Matkovits Lajos szolgabíró ural, a főispán testi-lelki legjobb barátjával bizonyos családi vasut tervezete miatt összetűzött és ennek folytán a megye kegyeiből kiesett — állítólag a miniszteriumhoz közel eső helyen utját egyengette.

Erre azonban, még ha azt a kizárólag saját érdekeit szem előtt tartó Mikosevits urnál önzetlenebb és kevésbé haszonleső emberek mozgatnák is, véleményünk szerint polgárainknak ehhez szükségeselt kellő értelmi és erkölcsi súlya hiánya mellett — melyre mint nagy hibára még utalni fogunk — már csak azért sem gondolhatunk, mert a kormány 8 év előtti közigazgatási politikája, melynek 47 szabad királyi, illetőleg törvényhatósági joggal bíró város és sok, igen sok kiváltságos kerület önálló közhatalosi jellege esett áldozatul, mai napig nem igen változott és az önálló törvényhatóság megszerzése ennek folytán az egyénitlen vármegyék mostani nivelláló, demokrata korszakában mindenestre a legnagyobb akadályokba ütközik.

Távol áll tehát tőlünk, hogy városunk fölött, mely az adott viszonyok között legalább rendezett tanácsal bír, a szolgabíró és a megye közvetlen és minden izére a közigazgatásnak kiterjedő omnipotenciáját ismét visszakivánjuk. S ha töredékes észrevételeinket a rendezett tanács eddigi és kiválólag jelenlegi működésére nézve megtegyük, ezzel nem a rendezett tanács aláaknázásán, hanem a hiányok, gyöngeségek, bárdolatlan-ságok és visszaélések kimutatása mellett, a helyi igazgatásnak szerény szavunk erejéhez képest való jobbátételen fáradozunk.

(Második közlemény következik.)

X. Y. Z.

Főgymnáziumunk ügyében.

Zsarkó Antal iskolaszéki elnök közelebb azon javaslattal lépve Zenta város képviselőtestülete elé, mely szerint algymnáziumunk fokozatosan fejlesztetnék ki teljes nyolc osztályu főgymnáziummá, ezen alkalomból a Zentai Ellenőr egy hosszabb cikket közölt, melynek névtelen szerzője megkísérelte kimutatni, hogy a kérdéses javaslat nem

életrevaló, vagyis hogy Zentán nem is lehet, de nincs is szükség főgymnáziumra. Ha a névtelen cikkíró csupán csak azt iparkodik konstatálni, hogy városunk nem képes, vagy vagyoniilag nem eléggé tehető a főgymnázium föntartására, avagy ha csupán azt mutatta volna ki cikkíró, hogy Zentán nincs szükség ily intézetre: úgy hagytuk volna őt eme meggyőződésében nyugodtan élni s nem szoltunk volna cikkéhez semmit. Minthogy azonban a kérdéses cikkek nem annyira a főgymnázium föllállításának lehetőségét és szükségét kimutatni s beigazolni, mint inkább csak Zenta város közönségének ellenszenvét az intézet rovására fölkelteni és szítani törekednek, emélfogva az ügy érdekében jónak láttuk szavunkat fölemelni s az alábbiakban röviden kimutatni azt, hogy cikkíró állításai mennyire tévesek s hogy a főgymnázium mennyiben szükséges.

Cikkíró okoskodása röviden ez: Zentán főgymnáziumot nem lehet s nem is szükséges föllítani. Nem lehet, mert a városnak pénze már ugy sincs, a köz költség már ugy is fenyeget. De nem is szükséges, mivel a helybeli iskolák még sok kívánni valót hagynak maguk után; a lakosság többsége fiát ugy sem küldi felső tanulmányokra; a ki pedig fiát taníttatni akarja, küldje Szabadka, Szeged, stb. szomszédos iskolába. Különben — mondja végre cikkíró — nem is akarunk mi olyan sokat tanulni, nem akarjuk a szellemi proletáriusok számát növelni, nem akarunk mindnyájan urak lenni, hanem megmaradunk tisztességes földműves és iparos embereknek. Az az egyptár kaputos, a kire szükségünk van, kikerül a vidékiekből is, stb.

Lássuk már most, vajjon ezen állítások mennyiben alapulnak valóságban s mennyiben tekinthetők irányadóknak a főgymnázium szervezésének ügyére nézve. Kezdjük azzal, a mivel cikkíró is kezdhette volna, t. i. a pénzkérdéssel. A főgymnázium föllítása első sorban és leginkább a város budgetjét érinti. Zenta pénzügyei kétségkívül nem állnak fényesen, de nézetünk szerint talán oly rosszul sem állanak még, hogy azon pár száz forintnyi évi többletet, mely a szervezendő — és pedig évenként fokozatosan szervezendő — tanári állások betöltésével támad, földözni egyáltalán nem bírna. De tegyük föl, hogy nem bírja. Hát ezen egyszerűen lehet segíteni akként, hogy az eddigi előirányzott címekből törünk egyetmást. Mert a város évi költségvetésében foglalt kiadási címek valamelyikéből mindig lehet valamennyit törölni. Így hogy csak egy példát említsünk, vajjon a zentai tűzoltó-század fölszerelési költségeire még mindig annyi ezer forintot kell adnia a városnak, a mennyit ezelőtt tíz évvel a közgyűlés oly nagylelkűleg megszavazott? Részünkrol azt hisszük, éppen nem, mert a tűzoltászati célokra talán az előirányzott összegnek fele, vagy egyharmad része is elegendő.

De ha a város évi költségelirányzatának egyes címekben törlést, levonást eszközölni nem akarnánk, annak a pár száz forintnak beszerzésére ott van a másik mód, a bevételi címek emelése. Vagy talán a város földjeit, a kisebb kir. haszonvételeket, a hidat, a halászatot, stb. nem lehetne pár száz forinttal magasabb összeggel adni haszonbérbe? S ha mindez nem volna lehetséges, csak akkor volna kitéve Zenta városa az annyit s oly félelmesen emlegetett köz költségnek, melyre vonatkozólag lehetetlen itt pár megjegyzést nem tennünk. Egyetlen város sincs a világon, melynek évi budgetje állandóan, évről-évre egyenlő maradna, hanem biz az folyton nagyobbodik. Nagyobbodni fog Zenta városáé is, s ha ma már ott vagyunk, — cikkíró szerint — hogy többet kiadásainkat köz költség nélkül nem földözhetjük, bizvást kérhetjük, mi lesz tehát száz év múlva? Száz év alatt bizonyára emelkedni fognak a város jövedelmei, de emelkedni fognak kiadásai is. S ha a bevételek és kiadások közötti arány megzavar-

tatik, úgy a közköltés előbb-utóbb be fog következni. A közköltés azonban nem a főgymnázium fölléltása által létrejött többlet kiadás fogja előidézni, hanem azon radikális hibák, melyek a járásosztás alkalmával a város vagyoni ügyeinek rendezésével elkövetettek. Zenta város minden anyagi bajának egyedüli forrását a járásosztás képezte eddig is és az fogja képezni a jövőben is; ha tehát a közköltés fizetésének ideje eljő, az egyáltalán váratlan nem lehet, de sőt a közköltés a város közbirtokosai még csak terhesnek vagy méltánytalannak sem tekinthetik, mert hisz ők osztottak meg a város óriási területét járásföldjein, ők kaptak ajándékba egészen új tanyákat, s így ha eme javakban részesültek, illő, hogy egykor a városra nehezedő terhek viselésében is részesüljenek.

A pénzügyi kérdésen kívül cikkirő a főgymnázium létesítésének akadályát főleg abban látja hogy alsóbb iskoláink nem felelnek meg a mai igényeknek, sok a hiány az elemi oktatásban, egy szóval: az a lap rossz. Erre röviden csak annyit jegyzünk meg, hogy mi meg úgy vagyunk meggyőződve, hogy Zenta közoktatásügyi állapota nemcsak a megyei tankerület, hanem az ország bármely hasonrangú városával bátran kiállja a versenyt. Ha cikkirő állítását adatokkal támogatta volna, úgy iparkodnánk azokat cáfolni, de mint-hogy erre nézve adatokat föl nem hoz, ennél fogva mindazokat, a kik városunk elemi tanügye iránt érdeklődnek s az iránt, hogy oktatásügyünk jó vagy rossz lábon áll-e, tisztában nincsenek, forduljanak a megyei tankerület fejéhez, a tanfelügyelőhöz s kérjenek Zenta város tanügyi állapotaira nézve fölvilágosító ítéletet. Ez ítélet aligha lesz kedvezőtlen.

Még csak arra nézve akarunk pár megjegyzést tenni, vajjon szükségese Zentán a főgymnázium létesítése, mert hogy lehetséges, s hogy pénzügyi és tanügyi viszonyaink erre nézve akadályokul nem szolgálnak, azt a föntebbiek után tovább is fejtegetni szükségtelennek tartjuk.

Lehetetlen mosolygás nélkül nem olvasni cikkirő azon érvelését, melylyel az intézet létesítésének szükségességét kimutatni törekszik, azt mondván, nem akarunk mi mindnyájan tanult emberek lenni, ha pedig valaki gyermekét taníttatni kívánja, küldje vidékre. A ki így argumentál, annak természetesen nincs szüksége főgymnáziumra, de jogosultsága sincs arra, hogy tanügyi kérdésben szót emelhesen. Hogy Zentán ki akar tanulni s ki nem, hogy tanuljunk-e egyáltalán s képezzük-e magunkat vagy sem, ezek oly kérdések, melyek eldöntése nem a cikkirőra vannak bízva. Hogy pedig mit tesz az: gyermeket vidéken iskoláztatni s mennyivel előnyösebb, ugy nevelési mint pénzügyi szempontból, ha a gyermek szülővárosában végezheti középiskolai tanulmá-

nyait, azt csak azok tudják és érzik, a kiknek volt alkalmuk e téren tapasztalatokat szerezhetni.

Nem kevésbé légből kapott, sőt ugyszólvá kvalifikálatlan cikkirőnek az az állítása, hogy az a kevés tanult ember, a kire Zentának szüksége van, majd kikerül a vidékiek soraiból is. Cikkirő úgy látszik nem tudja, mi az az egyik sajtósági baja a zentai állapotoknak, melyet a városnak u. n. ellenzéki része már régebben nemcsak föllismert, hanem igen sokszor hangzottatott is. Nem tudja, hogy éppen az a baj Zentán, hogy alig van egy két helybeli illetőségű intelligens ember, a többi mind vidéki. A bírói kar, az ügyvédek, a tanárok és tanítók legnagyobb része vajjon városunkban született-e? S van-e a bírói avagy a tanári karban csak egy zentai fiu is? Vagy talán tudna cikkirő fölmutatni?

S ha a dolog így áll, vajjon mire vezethető ez vissza? Kétségkívül arra, hogy Zentán hiány van képzett emberekben. Itt tűnik föl annak a sajnos következtetése, ha fiainkat nem képezzük. Nincs emberünk mérnöki, nincs bírói, nincs tanári, ügyvédi és lelkészi állásra, sőt kellő szakképzett-ségű hivatalnokaink is alig vannak, s aztán bezeg panaszkodunk, hogy idegen urak jönnek nyakunkra plaidekkel és paraplékkal.

Mi részünkről tiszteljük ezen idegen urakait s nem illetők őket az „indigena” s más efféle jelzőkkel, erre se nekünk, se Zenta városának nincs joga. Nincs, mert ők képzett emberek, velünk együtt egy közös hazának fiai, s cikkirő szempontja szerint csak egy hibájuk van, az hogy — tanultak. Az a hibájuk, hogy ők nem oly városból kerültek ki, a hol cikkirő álláspontjára helyezkedve fönnen hirdetik, hogy már mi csak parasztok akarunk maradni.

Éppen ez a nagy baj Zentán. Éppen az a baj, hogy eddig semmit se tanultunk ugyszólvá. Itt az ideje tehát, hogy fiaink kiképezése által tegyünk már valamit a város szellemi érdekeinek előbbrevitelén. Hogy pedig a zentai fiuk középiskolai tanulmányaikat minél többen s minél könnyebben végezhessék, erre nézve multhatatlan szükséges, miszerint algyimnáziumunk hovaelőbb teljes főgymnáziummá alakíttassék. Maholnap talán föl fog állíttatni a szegedi egyetem s ekkor már nemcsak helyi, hanem provinciális missziót is fog teljesíteni a zentai középiskola.

E helyütt nem akarunk további részletekbe bocsátkozni, nem akarjuk mindazon előnyök motívumait kiemelni, melyek a főgymnázium létesülése esetén Zenta városára ugy szellemi, mint anyagi tekintetben háromolni fognak, mert hisz ezek mind olyan dolgok, a melyek mérlegelésére minden józan gondolkodású polgár képesítve van. Annál inkább kell tehát csodálnunk, hogy mégis akad ember, a ki oly üdvös intézmény ellen keses szót emelni, a mely éppen ellenkezőleg egy egész

város egyakaratu s közös támogatására érdemes. Fogadja tehát részvétünket az a bizonyos cikkirő. Budapest, 1885. dec. 13.

Egy zentai.

Melyik tanya-sor érdemli meg a „hires” nevet?

Burány Pál szállási házán, melyben Csetvei János mér a bort és pálinkát, évek óta egy címtábla van kifüggesztve a „Hires-sori csárda” fölírással.

Az arra járók el-elgondolkoznak, hogy honnan vette az a sor a hires nevet, mikor lakosai soha sem vityak ki valamely nevezetes, közös dolgot, a mi miatt méltán magukra vonhatták volna a közfigyelmet és ennek folytán valamelyik helyi párt részéről dicséretben vagy kitüntetésben részesültek volna.

Régebben a határbeli tanyasoroknak, épp úgy mint a városban az utcáknak, eredeti neveik voltak, mely nevek azon nevezetesebb családoktól kölcsönöztek, melyek közül egy, az illető sorban, a legnagyobb számmal lakott, vagyis többségben volt. Így volt például: Lengyelek, Patócsok, Kopaszok, Huszákok, Papok, stb. sora, mely utóbbi jelenleg jogosulatlanul a hires sor nevet viseli. Később azon régi nevezetesebb családok örökösödés vagy eladás folytán elaprózták birtokaikat és másik sorra mentek, vagy ugyanazon sorra más nevi nevezetes család került, a melynek neve után a tanya-sor elnevezve lett.

A hires-sori címet azonban — ha már hires-sornak éppen lenni kell a zentai szállások között — csak a Patócsok és a Kopaszok sora érdemli meg. Ezen két sor egyvégben van, csak egy országot választja ketté és a határszélességének több mint felére terjed. De terjedtségénél sokkal inkább föltűnő és dicséretre méltó a lakossága, mely a nagy távolság miatt ugyan ritkán jó össze és érintkezik egymással, mégis egyhangulag tud a közjóért lelkesedni, és oly összetartó, hogy nem egyszer akarták már félrevezetni, de nem bírták.

Ezen sorbeli lakosok tántoríthatatlanságuknak mindenkor jelét adták, tántoríthatatlanságukért érdemelték ki azt is, hogy ez év tavaszán jelesebb uraink majális rendeztek sorukon, a mely egész népünneppé vált, mert még a messzebb eső sorokról is sereglett a nép erre a szép mulatságra.

Nem vitya ki még ezt egy tanyai sor sem s nem is vált kivüle híressé egy sem, mert a többi a hires nevet nem érdemelte meg.

Dóczi Dávid, a Patócsok-sorbeli kocsmáros, bátran kifüggesztheti saját házára a „Leghíresebb sor csárdája” föliratú címtáblát.

Hevér Sándor.

A „ZENTAI ELLENŐR” TÁRCÁJA.

A telekkönyv.

(Károliat.)

Sajtósági egy ember ez, mondhatja az olvasó, hogy ilyen száraz témával untat.

Már, kedves olvasóm, akár vagyok sajtósági, akár nem, mégis elmondom, mit a telekkönyvről tudok, s mit önnök is, ha a korszellemmel haladó ifju, vagy hölgy, tudnia nem lesz fölösleges.

A definíciót kezdem, s fölteszem a kérdést: Mi a telekkönyv?

A telekkönyv az iskolából kikerültek, vagyis a felnöttek abc-je, még pedig csakis három betűt tartalmazó abc-je, mit az emberek sokkal szívesebben tanulmányoznak, mint az iskolában használtat.

A telekkönyv tükör. — Ne tessék mosolyogni, mert az csakugyan tükör, mivel az ember ingatlan vagyoni állását tisztán mutatja.

A telekkönyv ajánló levél, ha férfé — a lányos házhoz, ha nőé, a férfi előtt.

A jogtudóst ha megkérdezzük a telekkönyv eredetéről, azt fogja mondani, hogy a telekkönyv e század szüleménye, pedig erősen téved; telekkönyv volt már a mult, volt az azelőtti században, sőt volt régebben is, csak hogy nem telekkönyvnek nevezték.

Ezen állítás igazolására fölhozom, hogy a magyar ember, ha nőülni akar, háztűznézi megy, legalább eddig általános szokás ez volt; a háztűznézés alatt pedig nem érthetünk mást, mint a vagyoni állásról némi tájékozás szerzést, és így tulajdonképen volt hát telekkönyv, mióta a magyar ember nőül, az pedig már régi dolog, csak más név alatt.

A háztűznézés tudjuk jól, kényelmetlen és költséges; kényelmetlen, mert egyik helységről — egyik megyéből a másba, különösen rossz utban s időben átrándulni nem kis dolog. — Költséges két oldalról is, költséges a háztűznézni menőnek,

mert ha lova, szekere nincs, azt fogadni kell, mi pénzbe kerül; költséges a háztűz tulajdonosának, mert a látogatót jól és szívesen kell fogadnia, pedig az a konyha a legtelhetetlenebb papzsák; ily alkalommal csak ki kell tenni magáért a leányos apának.

Századunk a haladás korszaka.

Ősapánk még faekével szántottak, mi a vasat használjuk. Hajdan jó volt a szoknya is, ma — ha nem tunikás a ruha: még a cseléd sem veszi föl. Hajdan restelte a nő, ha ruházata engedett valamit láttatni bájából, most kitoldják éppen nem bájoló testrészeit.

Ezen utóbbi divatra azt mondják sokan, hogy nem szebb így a nő, mert ha szebb lenne, föl se lehet tenni a természetéről, hogy azt megtagadta volna a szép nemtől. — De így csak azok gondolkoznak, kiknek eladó lányuk nincs, mert hej! más szemüvegen néznék a világot, akarom mondani a turnürt: ha tudnák, hogy mily nehéz egy leányt férjhez adni, ha a korral nem halad s a turnür nem pótolja, a mit a természet megtagadott.

Mindezeket arra hozom föl, hogy haladunk a korral, némely tekintetben nagyobb költséggel — más tekintetben gazdaságosabban, mint eddig; s ha valaki a gazdaságosabb uton igyekszik valamit elérni, arra haragudni bohóság; ilyen bohóságnak tartom elkárhozhatni azon szokást, hogy valaki a háztűznézést a telekkönyvi hivatalban csendesen végzi el.

Az ember bemegy a telekkönyvi hivatalba; előveszi az indexet; fölcsapja azt a betűt, melylyel imádottjának vezetékneve kezdődik és sorban kijegyzi mind azokat a számokat, melyeket karózáskor, vagy azután „Nachtrag” címen, az imádott szüleinek, vagy magának az imádottnak (a mi még jobb, mert „nehéz a magyarnak várni”, mig az öregek testálnak) neve után firkáltak.

A nyert számokat azután az ember megmutatja Hadzsits urnak, vagy Vibiral urnak és fölkéri, hogy vegyék ki a sok közül a keresett telekkönyvet.

A telekkönyv azután megmutatja, mi je van valakinek, már t. i. ingatlanokban, mert a staffirung itt nem számít; sőt azt is megmutatja, hogy az, a mi je van, milyen kvalitás; mert lehet olyan is, mely termékeny és hasznos hoz, de lehet olyan is, a mely vizállásos, székes, stb., szóval, mely csak azért van, hogy a földön ott lyuk ne legyen.

Megjegyzem, hogy a kompetencia földdek a telekkönyvbe még fölveve nincsenek; ha a házasulandó illet is gyanit: Szarkó József urhoz forduljon, ő azokat együtt kezeli a maradvány földdekkel.

Miután tehát a telekkönyv ily nagy horderejtű intézmény, nem lesz fölösleges azt kimerítőleg ismertetni meg.

Az első lap az „A” lap. Ez tartalmazza a tulajdon mennyiségét s minőségét; természetesen annál jobb, minél többet tüntet föl.

A második lap a „B” lap. Ez megmutatja, hogy az „A” lapon leirt vagyon ki, vagy kik tulajdonát képezik. Sajtósági, mig az „A” lapon az a kívánság, hogy minél többet foglaljon magába, a „B” lap annál értékesebb, minél kevesebb névről emlékszik, mert annál kevésbé kell az osztás teoriáját alkalmazni.

A harmadik lap a „C” lap. No ez már sok esetben nagyon bonyolódott, s minél több tételt olvasol benne, annál értékelenebbé teszi az „A” lapot, úgy hogy e lap tanulmányozása nem ajánlható eléggé.

Még valamit el kell mondanom.

Mielőtt telekkönyvhöz mennél mint házasulandó ifju, alaposan járj utána a család-, a vezeték- s keresztnemeknek, mert megeshetik, hogy hasonnevű család ingatlan telekkönyvét nyitattod föl, mely történetesen briliánsul áll s csak a lakodalom után jössz tudomására hogy járatlan vagy a telekkönyv lapozgatásában, s ekkor tűnik ki, hogy „nőd drága neve nincs a telekkönyvben”.

Tehát óvatosság, vigyázat.

Gyerey de Gyere.

A bácskai helynevek magyarosítása.

Vármegyénk az ország azon sajátosságos jellegű vidékeihez tartozik, melyeknek lakossága az idők folyamán nehéz megpróbáltatásokon ment vala át, s melyek mióta hazánk főmáll, kizárólag egy nyelvű népség által soha sem voltak lakva. Mert bármint mondjanak is azok, kik e vidéknek a mohácsi vész előtti magyar jellegéről vitakoznak, az kétségtelen tény, hogy még a mohácsi vész előtti századokban sem kizárólag magyar elem tanyázott vidékünkön.

Igaz, hogy a lakosság túlnyomó része magyar volt; ezt az azon időből fennmaradt emlékek, főleg pedig az itteni birtokviszonyokra vonatkozó oklevelek eléggé világosan mutatják és igazolják, de azért még sem volt megyénk lakossága kizárólagosan magyar. Hiszen mindenki tudja, hogy a honfoglaláskor az országban számtalan szláv és egyéb néptörzs lakott, s hogy e néptörzseket a hódító magyarság éppen nem űzte el, sem pedig ki nem irtotta, hanem vagy leigázta, vagy pedig jogilag saját magával egyenlővé tette.

De nem csupán laktak, hanem községeket és kisebb nagyobb városokat is alapítottak az itteni népek, s ha azt tudjuk hiteles források alapján, hogy hazánk egyes vidékein csakugyan léteztek már őseink bejövetele előtt városok, úgy bizvást feltehetjük, miszerint Bács-Bodrogvármegyében is léteztek ily ősi helységek.

Ha ma széttekintünk vármegyénk tágas térein, számos oly helységgel találkozunk, melynek neve határozottan szláv eredetre s jellegre mutat. E szláv jellegű helynevek eredete két módon magyarázható, vagyis világosabban szólva, e helynevek két külön csoportra különíthetők. A csoportok egyikébe azok tartoznak, melyek már a honfoglalás előtt vagy az azt követő első századokban keletkeztek, tehát ősi és nem is magyarok, hanem eredetileg szlávok által alapított községek nevét jelzik. Ilyen például Kanizsa, Verbász, Kula, Kalocsa (ma pusztá), stb.

A másik csoportba azokat a helyneveket kell sorolni, a melyek a török hódoltság kora alatt és után keletkeztek. Ilyenek Petrovosszellő, Apatin, Gospodince, Kulpin, stb. E helységek a mohácsi vész előtti korban nemcsak magyar lakosságu, hanem magyar nevű községek is valának, amint azt az egykoru oklevelek igazolják. Petrovosszellő: Péterre, Apatin: Apáti, Gospodince: Boldogasszonyfalva, Kulpin: Kölpény név alatt szerepelt az Árpádok és Anjouk korában, s kétségtelen, hogy a később betelepült szláv lakosság vagy lefordította vagy elferdítette az eredetileg magyar helyneveket.

Analog példákkal hazánk számos vidékén találkozunk. A felvidéken, a Dunán túl, Erdélyben és a temesi részen szintén nagy számmal leteznek községek, melyeknek mai szláv neve hasonló módon született. Némely vidéken meg is indult, sőt itt-ott már valósulást is nyert az a törekvés, hogy a községek szláv neve megmagyarosítsák. Trecsén megyében a Magy. Tört. Társulat megbízásából most foglalkozik egy bizottság a helynevek magyarosításával. Vas megyéről a napokban olvastuk a hivatalos lapban, hogy ott egy csomó község egészen új, magyar nevet nyert. Torontálból pedig szintén nem rég jött a hír, hogy a megye közgyűlése Szentkláray akadémiai tagot bízta meg hason célú javaslat kidolgozásával.

Kérdés ezek után, lehetne-e s kellene-e Bács B.-vármegyében némely helyneveket megmagyarosítani? Részünkről ezt szláv hangzású községeink egy bizonyos részére nézve nem csak lehetségesnek, de célszerűnek és jogosnak is tartjuk, de ismétljük, a községek csakis egy részére nézve. Arra a részre t. i., melyet főntebb a második kategóriába soroztunk; vagyis részünkről mindazon szláv névű bácskai községek neveinek megmagyarosítását célszerűnek tekintjük, a melyekről kilehet mutatni, hogy eredetileg magyaros névvel bírtak. Ezeknek kinyomozása a megyei történelmi társulat hálás feladatát képezhetné s itt azon meleg óhajjal zárjuk sorainkat, vajha Bács B.-vármegye, Trecsén, Vas és Torontál hazafias példáját követve, megindítaná s diadalra juttatná azon nemes mozgalmat, mely szláv hangzású helyneveinknek a régi, zamatos hangzású magyar nevekkel való fölcserélésében nyilvánulna.

Dudás Gyula.

Különfélék.

— A főgymnázium létesítésére vonatkozó mai cikkünk közlése alkalmából szükségesnek tartjuk ismételtelen kijelenteni, miszerint lapunkban szívesen nyitunk tért bármily, közügyre vonatkozó, komoly, habár ellentétes eszmék vitatásának; nem a kérdések egyoldalú elferdítését, hanem azok mindenoldalú megvilágítását tekintvén feladatunknak.

— Jótékony célú táncmulatságot rendez ma este a szerb olvasóegylet saját helyiségeiben a szerb sebesültek javára. Beléptidij személyenként 40 kr. Külön meghívók nincsenek. Reméljük, hogy városunk közönsége, vallásfelekezeti különbség nélkül, tömeges részvételével támogatja a szerb olvasóegyletet nemes törekvésében, és hogy a díjak, valamint a hírlapilag nyugtázandó fölfizetésekkel egy jelentékeny összeget lehet majd rendeltetése helyére juttatni.

— A tűzoltók báljára, mely január 9-én tartatik meg az Eugen-herceg szálloda disztermében, már most folynak az előkészületek, hogy a mulatság minél fényesebbé és diszesebbé téssek. Tűzoltóink azon buzgólkodnak, hogy egyeletük táncmulatságainak régi jó hírneve, mely az utóbbi években részvéltenség miatt hanyatlani kezdett, a január 9-iki estével ismét helyreállítsák. Részünkről a legnagyobb sikert kívánjuk fűradozásukhoz.

— A nagy hófúvások az elmúlt héten még a rendes postaközlekedést is megakadályozták s e miatt lapunk mult számának szétküldése egy napi késedelmet szenvedett. Reméljük azonban, hogy jövőre — ha ugyan az égiek odafönn másképp nem határoznak — nem lesz okunk az ehhez hasonló utólagos igazolásokra.

— Megfagyott tanító. Folyó hó 10-én csütörtöki nap és így iskolaszünet lévén, a csókai szerb tanító Zentára jött, hol itteni kollégáinak egyikével mulatságba keveredett s csak estefelé, midőn már sötétni kezdett, indult gyalog, a mint jött, hazafelé. Azon estén azonban, mint olvasóink is emlékezhetnek, iszonyu hóföregteteg volt, mely az ittas embert utközben lábáról tökéletesen leverte, úgy, hogy másnap a Zentáról Csókára menő utasok a hó között megfagyva találták föl a szerencsétlent és szállították holttestét Csókára.

— Egy zentai asszonyt találtak f. hó 12-én megfagyva a Csókáról Szánára vezető országúton. A szerencsétlen — mint mondják — Szánára igyekezett. Utközben a hidegségtől elalélván, pihenni ült le az utszélre s ott vette meg szegényt a hideg.

— Eljegyzés. Adán, Wenczel Lajos szabadkai városi számtiszt, a napokban jegyet váltott Pásztor György kereskedő szép és művelt leányával, Milike kisasszonnyal.

— A szerb nemzeti színtársulatnak nálunk is szeltében ismert és kedvelt Dimitrievics nevű tagját a szerb hadügyminiszter mint hadkötelest haza szólította a csatatérre.

— Halálozás. Burány Péter földbirtokos, volt városi közgyám, gazdáink egyik legelőkelőbbje f. hó 17-én rövid szenvedés után elhunyt. Béke poraira!

— Értesítés. Lapunk legközelebbi száma karácsony első napján fog megjelenni.

— A volt tiszai koronai kerület lakóira s vármegyénk multjával foglalkozó férfiakra nézve egyaránt érdekesnek tartjuk az Ujvidék című lap után megemlíteni azt, hogy Dudás Gyula zentai tanárjelölt, kinek első műve a zentai csatáról tavaly jelent meg. Budapesten az országos levéltár gazdag gyűjteményében az egykori tiszai distriktus történetére vonatkozó adatok összegyűjtésével foglalkozik. Kívánjuk, hogy fűradozását siker kövesse s hogy ez egykor híres distriktus történetét minél előbb olvashassuk.

— A házak előtti járdákról a havat sok háztulajdonos nem igen süpreti, úgy hogy térdig kénytelenek benne gázolni a járóelők. A kapitányság figyelmét hívjuk föl a mulasztásokra. Úgy tudjuk, hogy még statutum is van a járdák tisztítására vonatkozólag. Minek készíti hát Boromisza ur akkor azokat a ménkü hosszú statutumokat, ha nem tud érvényt szerezni nekik?!

— Hol késnek az éji homályban Szabadka, Zombor, Ujvidék és Baja városok? A párisi magyar egylet tudvalevőleg egy a saját tulajdonát képező lakházat akar magának megszerezni. E végből 1877-ben 250 db 100 forintos kötvényt bocsátott ki, melyek közül azonban mai napig is csak 100 db kelt el. Tekintve, hogy alig van magyar ember, ki Párisban hosszabb-rövidebb időt töltve ez egylet kebelébe föl nem vétetett, és egy sem, ki midőn szükségben volt, vagy pártfogásra, utmutatásra szorult, a párisi magyar egylet által nem segélyeztetett, nem gyámoltított volna, ennek folytán valóban óhajtható lenne, ha a magyar közönség a még el nem kelt 150 db kötvény elvállalásával módot nyujtana a Párisban lakó magyaroknak, hogy jótékony egyletük számára egy saját házat vehessenek. Mi zentaiak büszkén mondhatjuk, hogy városunk e tekintetben már megtette a magáét, mert még 1878-ban közgyűlésileg szavazta meg az aláírást egy db kötvényre. Azonkívül a zentai általános takarékpénztár is vállalt el egy kötvényt. Zenta tehát töle telhetőleg eleget tett a hazafiságnak; de hol marad Szabadka, Zombor, Ujvidék és Baja városok közönsége? Neveiket az aláírók névsorában — fájdalom! — nem találjuk. Pedig illő dolog volna,

hogy megyénk említett nagyobb városai is hozzájárulnának filléreikkel a nemes célhoz, hogy „Bácsország“ eddigi jóhírneve a hazafias adakozások terén csorbát ne szenvedjen.

— Moholra egy adótisztet keresnek, évi 500 frt fizetés mellett. A választás f. hó 30-án lesz.

— Mohol közönsége száz forintot szavazott meg a szerbiai sebesültek javára. Hát Zenta?

— Szabadka város számvevője éppen úgy tett, mint Branovacska Ignác zentai számvevő, t. i. egy, a városi tanácshoz intézett beadványában kitüntette, miszerint a város pénztáránál körülbelül hatvanezer forint deficit leszen a jövő év kezdetén, mi végből kölcsönfővételt hoz javaslatba. A mi számvevőnk egy hasonló jelentésért Gombos Gábor azonnal fölfüggesztette. A szabadkairól nem hallunk ilyes valamit.

— A Szabadka című lapban olvassuk, miszerint Szabadka város, rendes bevételeinek 13%-át fordítja közmivelődési és tanügyi célokra. Zenta város ennél még többet, t. i. rendes bevételeinek 16%-át áldozza hasonló célokra.

— A közönség figyelmébe. Kérdés tétetvén az iránt, vajjon a közönség kalapját köteles-e levenni a kir. postahivatalban? — a temesvári postaigazgatóság a következő körrendeletet bocsátotta ki: A mely postahivatalban a közönségnek szánt hely rácsos el van választva a kezelő személyzet helyétől, ott föltett kalappal jelenhetik meg a közönség, s a kezelő személyzet föltett sapkával ülhet a rácson nyitott helyén. A levélhordó, ki kézbesít, akárhol legyen, udvaron, előszobában, diszszobában, mindig fönttarthatja fővegét, mert két keze a kézbesítési munka teljesítéséhez kell, hamadik keze pedig, melylyel fővegét tartsa, nincs. Egyenruhában szolgálásban a levélhordó épp olyan, mint a katona, tartozik a levélhordó udvariasan köszönni katonai módon, de nem levenni fővegét.

— Eladta a feleségét 100 forintnyi tartozása fejében egy csongrádi ember a szomszédjának. A mozgó hipotéka két álló esztendeig boldogította a szomszédot, de ekkor a férj visszakövetelte s a dolog bíróság elé került. A járásbíró egy heti fogságra ítélte a szomszédot.

— Karácsonyi és ujévi ajándékok díszes kiállítás a magyar irodalom válogatott, pompás diszkötésű legújabb termékeiből, fényes albumokból, a legfinomabb levélpapírok és kovortákból, rajz- és írószerekből, nemkülönb gyermekek számára pazar kiállítású verses és képes könyvecskékből egybeállítva, látható Schvartz Sándor helybeli könyvkereskedésében. Ajánljuk a szép kiállítás megtekintését a t. c. közönségnek.

Üzleti heti szemle.

Zenta, 1885. december 18.

(—n—ó) A külföldi gabonapiacokról érkező lajnya tudósítások dacára a bpesti gabonatőzsdé szilárd irányzatot követ, melynek hatása nálunk is észlelhető, a mennyiben az árak legutóbbi tudósításom óta 20 krral emelkedtek.

A forgalom a lefolyt hetekben vonatott volt és a kínálat legkevésbé sem felelt meg a mindinkább élénkülő vételkedvnek.

Mai hetipiacunkon mérsékelt fölhozatalok mellett jegyezték: Buza 7.20—7.25, árpa 4.60—4.70, zab 5.50—5.60, kukorica 4.10—4.20, tavaszi szállításra 4.50—4.60. (100 klgként, készpénz.)

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
DUDÁS ISTVÁN.

617., 616., 695/1885. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbíró 4675., 4679., 4681. számú végzése által ada-moholi hitelintézet részvénytársaság javára Huszka István, Kopasz Gergely és Repeze Pál ellen 130 forint, 80 frt és 140 frt tőke, ennek 130 frt után 1885. évi apr. hó 15. napjától, 80 frt után 1885. évi máj. hó 9-től és 140 forint után 1885. évi febr. hó 20-tól s ámitandó 8% kamattal és eddig összesen 163 frt 58 kr perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 592 frt 50 krra becsült szobabutorok, ágynemű, 7 srtés, 1 tehén 1 üsző borjú, 2 ló és több gazdasági szerszámokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 8045., 8046. és 8047. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Ada község-házánál leendő eszközzésére 1885. évi dec. hó 30-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatalnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérnek becsáron alul is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kiűzetendő.

Kelt Zentán, 1885. évi december hó 17-ik napján.

Rác István, kir. bir. végrehajtó.

Árverési hirdetemény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbírósa 7948. és 8834. sz. végzése által Spitzer és Steiner és Carl Grün javára Zentai János ellen 32 frt 10 kr és 105 frt 98 kr tőke, ennek 32 frt 10 kr után 1885. évi május hó 18-ik napjától, 05 frt 98 kr után 1885. évi február hó 12-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 27 frt 97 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 406 frtra becsült 1 íróasztal, 1 diván, 1 pénzsz-könyv, 10 tucat férfi-ing, 20 Jäger-ing és nadrág és 350 méter vászonból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 11634/1885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Zentán alperesnek bolti helyiségében leendő eszközökre **1885-ik évi dec. hó 28-ik** napjának délelőtti 10 óra határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zentán, 1885. évi december hó 17-ik napján.
Rácz István, kir. bír. végrehajtó.

Árverési hirdetemény.

A zentai takarékpénztár részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint az intézetnél egyesek által kéziratosképen elhelyezett, de kellő időben ki nem váltott arany ékszeremű, továbbá általános takarékpénztári részvények f. évi december 20-án délután 1/2 4 órakor, az intézeti helyiségben, nyilvános árverésen eladatni fognak.

Zentán, 1885. december 11-én.
Mihálkovits István, igazgató-enök.

Am 1. und 15. eines jeden Monats beginnt ein neues Abonnement auf das oppositionelle „Budapester Tagblatt“

dessen Pränumeration hiemit der deutschlebenden Bevölkerung empfohlen wird. Wie bisher wird das „Budapester Tagblatt“, unabhängig nach jeder Richtung bleiben, frisch und interessant sein und den Lesern stets die besten Arbeiten und neuesten Nachrichten vorlegen. Ein Hinweis auf unser Blatt und unsere hervorragenden Mitarbeiter genügt.

Im politischen Theile brachten wir Artikel von: Graf Albert Apponyi, Stefan von Wittö, Graf Aurel Desseffy, Almens Ernucht, Franz Fenyveshy, Béla Gerinwald, Emerich Hódoshy, Ferdinand Soranahky, Ludwig Horváth, Paul Kiralyi, Albert Kovács, Paul von Somssich, Ladislans Tomcsanyi, Emerich Vekter, Adolf Bay, Graf Robert Belinskihy.

Im Feuilleton veröffentlichten wir Arbeiten von: Kornel Abrányi jr., Emil Abrányi, Madame Adam (Dullette Lamber) in Paris, Helene von Beniczky-Bajza, Graf Nikolaus Bethlen, Francis Broemel in London, Jules Claretie in Paris, Gregor Csiky, Graf Karl Corinini in Görz, Baron Carlos von Sager in Dresden, General Richard Gelich, Baron Nikolaus Horváth, Hieronymus Lorn in Dresden, Koloman von Mikháth, Berthold Moldauer in Wien, Emil Peshkan in Frankfurt a. M., Elise Polko in Denha. H., Gräfin Anna Pongracz in Wien, P. A. Rosegger in Graz, Leopold von Sacher-Masoch in Leipzig, Thomas von Szana, Dr. Ludwig Tolnai, Béla von Tóth, Emil Mario Pacano in St. Pölten, Hermann Vambéry, Johann Bajda, Johannes Biegler in Wien.

Unsere Romanbeilage wird wie bisher, so auch in Zukunft die besten Hervorbringungen der Weltliteratur publiziren.

Gegenwärtig publiziren wir eine humoristische Erzählung von

Moriz Jokai: „Ein Pulsch in Rumänien.“

Im Laufe des Monates November folgt eine Novelle von

Karl Erdmann Adler: „Kaldine.“

Im Laufe des Monates Dezember publiziren wir nach diesen Meisterwerken der Literatur einen kleinen Roman von

Koloman Mikháth: „Das Gras von Lohina.“

Die Abonnementspreise betragen
für einen Monat fl. 1.20
für drei Monate fl. 3.50
für ein halbes Jahr fl. 7.—
für ein Jahr fl. 14.—

Neueintretenden Abonnenten, welche das „Budapester Tagblatt“ auf drei Monate pränumeriren, liefern wir das Blatt gleich nach erfolgter Einfindung des Abonnements betrages bis zum 1. Janner

gratis.

Administration des „Budapester Tagblatt“, Budapest, Gittergasse, Karlofaserne 7.

Arverési hirdetemény.

Alulirt Bodnár Imre szegedi kir. közjegyző részéről ezennel közhírré tétetik, hogy közadós Pollák Antal szegedi lakos csódtömegéhez tartozó **5130 frt 94 kr-ra becsült fenyőszállák** kisebb részletekben a helyszínén (szegedi alsó-tiszpart a Boszorkányszigetnél) azonnali készpénzfizetés mellett folyó december hó 29-én d. e. 10 órakor és folytatólag nyilvános árverésen eladatni fognak.

Miről venni szándékozók értesítettnek.
Szeged, 1885. dec. hó 17-én.
Bodnár Imre, szegedi kir. közjegyző.

Kitünő minőségű oravicaí

FÜTŐSZÉN

nalám tetszés szerinti mennyiségben kapható.

5 mmázsán felüli

megrendelésnél a szentet

a házhoz szállítom.

Megrendeléseket szíveségből

VARTUS ALAJOS ur

fogad el.

Tisztelettel

Grundböck István.

Árverési hirdetemény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi XL. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbírósa 9097. számú végzése által Kohn H. és fia cég javára Graf G. Gusztáv ellen 225 frt tőke, ennek 1885. évi július 13-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 45 frt 15 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 505 frtra becsült 2 ló, 1 hintó 1 kocsi, 10 hektoliter sillerborból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 10519/1885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis helyben Graf G. Gusztáv lakásán leendő eszközökre **1885-ik évi dec. hó 28-ik** napjának délelőtti 11 óra határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zentán, 1885. évi dec. hó 17-ik napján.
Rácz István, kir. bír. végrehajtó.

Árverési hirdetemény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi XL. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbírósa 7077. és 8079. sz. végése által a zentavidéki takarékpénztár javára G. re Péter ellen 800—800 frt tőke, ennek 1885. évi apr. hó 2-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 136 frt 65 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1699 frtra becsült 4 ökör, 6 ló és 1 óra v. ló szerszám, 2 kocsi, 2 eke talpigával, 40 mm. árpa, 30 mm. zab, 50 mm. csöves kukorica, 2 db malac, 1 b. ka, 1 tin, 1 üszöböl álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 11640/1885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Zenta városháza udvarában leendő eszközökre **1885. évi dec. hó 28-ik** napjának délelőtti 9 óra határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zentán, 1885. évi december hó 17-én.
Rácz István, k. bír. végrehajtó.

BUTOROK.

Van szerencsém a helybeli és vidéki n. é. közönségnek becses tudomására juttatni, miszerint helyben, az **Eugen herceg szálloda szomszédságában, Braun Ádám ur házában levő**

asztalos és kárpitos műhelyemet

legújabbán a mai igényeknek és kívánalmaknak minden tekintetben teljesen megfelelőleg rendeztem be és abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy t. megrendelőmet a legpontosabban és legjutányosabban szolgálhatom ki. A legfinomabb **tölgy- és diófa-butorok** tartós, csinos és izléses készítése mellett elvállalok a **műasztalos és kárpitos szakba** vágó minden mű **javításokat és átalakításokat**; válalkozom **szobák kárpitozására, szőnyegekészítésére és díszítésére**; nemkülönbön **egész lakásoknak terv és rajz szerinti berendezésére is**. Ajánlom továbbá ugyanott levő

butorraktáramban

legelőkelőbb hazai asztalos gyárak által készített és dús választékban eladásra készen álló, igen finom szalon-, ebédlő-, háló- és uri-szoba berendezéseimet, valamint a saját műhelyemben készült izléses, legszilárdabb asztalos és kárpitos butoraimat. u. m.: ruhaszekrényeket, ágyakat, székeket, asztalokat, kerekéteket, ottománokat, támlásszékeket, párnaszékeket, karszékeket, mosdószekrényeket, vasbél- és hajlított fából, továbbá éjjeli szekrényeket, íróasztalokat, álló, függő, szalon- és toilett-tükröket diófa- és aranykeretekben, virágállványokat, Makart-csokrokat, zongora-székeket, hangjegy-támlákat, ruhafogasokat, keztü-, kefe- és törülköző-tartókat, bölecsöket, gyermekkoscsikat; elegáns, valamint egyszerű szalongszékcsoporthat legizlésesebben, legújabb minták szerint elkészítve atlasz, bársony, selyem, brokát, plüsch, crepp és jutta-szővetekből rendkívüli olcsó árak mellett; végül minden nemét az egyszerű szoba- és konyhabutoroknak.

A megrendeléseket a legnagyobb lelkiismeretességgel eszközölöm — Tisztelettel

Scheinberger Dagobert butorkereskedő,

az Eugen-herceg szálloda szomszédságában, Braun Ádám ur házában.

Teljes végeladás!

A már falragaszok által közzétett teljes végeladásra van szerencsém a n. é. közönség b. figyelmét ezúton újból azon hozzáadással föl hívni, miszerint szakmámba vágó bármilyen cikkeket elismert legjobb minőségben a lehető legolcsóbb áron kaphatók.

Karácsonyi és ujévi ajándékok

még mindig dús választékban, **gyermekjátékok** minden kivitelen hallatlan olcsó árak mellett. Téli cikkeket, nemkülönbön a bekövetkező farsangi idényre **diszkek, csipkék, szalagok, keztüük**, stb. a legolcsóbban lesznek kaphatók.

A midőn a t. közönség b. figyelmét a fönti körülményre újból föl hívni bátor vagyok, maradtam, számos megrendelését kérve — mély tisztelettel

Krahl Mór.

Főkéretnek mindazok, a kik üzletemben netán tartozásban vannak, tartozásaikat az újév fordultával mulhatlanul lefizetni, ellenesetben a n. t. i. kellem-tlenségeket önmaguknak tulajdonítsák.